

פרק ה' פרשנות השבוע על-פי ה"פרי צדיק"

ב"ה

דינצא, א'

גָּדוֹלָה מִזְמָרָה

פרשת ויצא

2

וַיֵּצֵא י'

3

מפטירין שובה ישראל וגוי והשיקות להפרש' בפשותו הוא ראש הפ' ויברא יעקב וגוי אך באמת כל ענין הפרשה מרמזו יצא יעקב מכלא אדרואן דישראל וילך חRNA אול לרשו אחרא כמ' ש בזוהא ר' פ' זו. וכן מרמז על הגלות כמו שאמרנו מהזה"ק והמ"ר. וכ' וירא והנה באר בשדה שם נבנה כל כנס' וכו' איתא בב' ר' ע' פ' מהרן אמרנו מהרנו של הקב"ה אנו בורחים ויאמר להם הידעתם את לבן מי שעתיד לבן עונתיכם כשלג. שתכילת הגלות לתקן כל נפש מישראל שקשורים בשורש בראשית המוחשبة במאמר בראשית. וכ' אם היו חטאיכם כשנים הללו שסדורות ובאות מו' ימי בראשית ועד עכשייו כשלג ילביבנו (כמ' ש שבת פ':) והינו שייהיו זדונות נעשות כזכיות.

ולכן מפטירין בפ' שובה ישראל וגוי והזוכר בו ג' פעמים לבנון. היהו קטל לישראל
והיינו טלא דעתיקא שהוא מאמר בראשית שלא נאמר בו ויאמר שהוא שכל הנעלם מכל
רעון. ושישראל קשורים בראשית בשבייל ישראל שנקרוא ראשית. ואם היה החטאים וגוי'
כשלג ילבינו. יפרח כושוננה היינו שכינתא כמ' ש'בזהה'ק (ח"א) מאן שוננה דא
כNESS". ויך שרשיו לבנון עפ"י מ"ש (יימא לט): למה נקרא שמו לבנון שמליין עוננותיהן
של ישראל. וכתיב ויך שרשיו לבנון שבשורש הם קשורים ומושרים. ואח"כ' וריה
לו לבנון והוא עדמ"ש (עירובין כא): הודיעים נתנו ריה אלו ואלו עתידין שיתנו ריה.
והוא שאף התאנים הרעות רשעים גמורים עתידין שיתנו ריה. ורש"י פ' מתרגם יונתן
וריבנאי ברוח מאנרב בותחאי. ריבנאי יבראו להלvide יארהא להרמינו ישנאל

ולא קיימת בה שכחה (זה ב' צב ב):

ב' כהן (בריתות ו') שהרי חלבנה ריחה רע ומאה ה' בין סמני הקטורת. והיינו שגד
החלבנה נוטן ריח טוב כשהוא יחד עם עשר סמני הקטורת. וכן פושעי ישראל יתנו ריח
כשהן באגודה. ואח"כ צרכו כיון לבנון ומזה מיתי התום' (פסחים קג, ד"ה זוכרתו) דזוכרה
כ' על היין ומיתי גם קרא דזוכרה דזודיך מין לעניין קידוש היום ובפרט יין לבנון שהוא
יין נסכים דמתנסך בבית מקדשא וכמ"ש בתרגום יונתן. והוא זכור אחר דלית ל' שכחה

השפט שקר וזה מדת עשו כמ"ש ("בר שם") שנאת דמו של אדם בגופו והינו קליפת רציהה. ויעקב מרכבה לאות זו סימנה דחיה שהוא אמת (כמ"ש זוהא ר"פ ויקרא). והנה באדה"ר לא פעל עוד קלוקול השקר כ"כ ולכן התודה לפני הקב"ה על חטאו. אבל קיון ישרבר עשב פגום בDMI ובראייה בפועל לכון כבר נחאה בשוא ושקר שהшиб השומר

אחי א נכי ויצא כגונב דעת העלונה (ב"ר פ' כב). ועכ"ז זו אותו הש"ית כהורג نفسه בשגגה כשה'ל (מד"ת בראשית) שטען לא ידעתני ולא ראתי הרוג מימי וכי היהתי יודע שניי מכחו באבן והוא מה כו' ומפני זה נידון בגלות להיות נע ונבד וגוי. והנה יעקב כשנכנס אצל אביו חרד מאד על נפשו כדי בזזה"ק (ח"א קמג א) שאז אמר אלה' בצרתו

ל' וג' ה' הצללה נפשי משפט שkar מלשון רמה. ובודאי בשעת מעשה דין שפ' יין
26 מותר לו לשנות מפני השלום וככדי' בס"ח שמותר לומר מלאה دمشתמעא לתרוי אפי'.
וכמו שאמרו ביעקב שאמרAncilla המביא ועשו הוא בכורך והי' מוכחה להזה כי היכי לדלא
יפוק חוויא מאינון לווטין וכמו'ש בזווה"ק (שם). אולם לאח"ז כאשר ראה שנוצר עי"ז
יפוק חוויא מאינון לווטין וכמו'ש בזווה"ק (שם). אולם לאח"ז כאשר ראה שנוצר עי"ז

לברוח מפני עשו ולגלות לחרן היה מתירא ברגעו שנאה בזה שעשה איזה פגם בבו
אמת בזה עד שע"ז הוצרך לברוח מפני יראת עשו שהיה לו עי"ז שליטה עלייו מפני
שנמצא בו ג"כ איזה שמן משקר שהוא כת עשו. וכמו שאמרנו שהשעבוד בא ע"י שאור
שביעסה שכלב מעין אותה קליפה. וע"ז נדמה לו שהיא כהורג נפש בשגגה שנטה חייב
גולות לחרן. וכעבון דאי' (*פנדורי צו*)abei דאיקלע לההוא אתרא וקושטא שמיל' ושינה
שם מהאמת מפני דרך צניעות ומתו ב' בניו וגרשו מהם שם שא"ל ולא תיגר בהו מותנא
ע"ש. וכמו כןazon יעקב בנפשו שsegג בזה שהורה היתר לנפשו בשמץ פגם השקר ועי"ז

ויפגע במקום וילן שם כי בא המשמש. במד"ר שהשكيיע הקב"ה גלגל חמה שלא בעונתה כו' ר' פ' כו' אמר שמע קולן של מ"ה אומרים 'בא המשמש אתה שמשא כו' מי גילה לו ששמי ממש כו'. ויש להבין למה שדרשו כי בא המשמש על יעקב שנקרא ממש מה זה טעם שלין שם כי בא המשמש מפני ששמע שקראו הוו שם. ויתכן לפיה מה שא' שהשקייע חמה שלא בעונתה ומ"ה היה מוכರח ללוון שם. אבל לדרשא זו יש להבין פי' ה'כ' וילן שם כי בא המשמש. אך במד"ר אה' כ' אי' תרכוסא של ג' רגלים הראה לו כו' את הוא רgel שליש'י כו' חבל נחלתו מה החבל הזה فهو מ' אין מפקיעין אותו כך האבות אין فهو מ'. והיינו שהראה לו שהוא כל המרכיבה הקדושה וכש' ג' והנה ה' נצב עליו והוא בתכלית השלימות בעולם שהוא המשפיע האור בעולם והיינו אור קדשותו ית' ש'. וא"י בזורה' ק' פ' ז' (קג'ב) ות"ה יעקב מושבחה דאכבה ואיזון כללא וכבלגן וכברגנו ובאיינו

כללא דכללא בג' כיון קאים לאנברה לסירה דיעקב איהו קאים לאתקנא לתפלת ערבית. והוא כי תפלות אבות תקנות כמ"ש בגם' ומד' ר' אברהם תיקן תפלה שחירות שנ' אל המקום אשר עמד שם ואין עמידה אלא תפלה כו' ותפלתו הוא בבוקר באור היום שמרמז שלא היה לפניו שום חשכות מאור קדושתו ית' והיה עומד לפני המלך ממש. כמו כן יצחק תיקן תפלה מנהה ג' עדין יום הוא ולמדו מד' ויצא יצחק לשוחה בשדה ואין שיחה אלא תפלה. שהי' ג' בהיר לפניו אור קדושתו ית' ושפק לפניו שיחתו במספר למלך עניין מצבו ומשיח לפניו כל לבו. אמנם יעקב ע"ה כיון שראה שהוא תכלית הבריאה בעולם והוא שורש המרכבה כולה. והיינו כשם מע שקראווהו המלאכים שמש אתה שמשו בשם של הקב"ה שנקרו שמש כמש' נ' כי שמש ומגן ה' אלהים (וכמו 'ש סופטה'). וכן אמרו (מגילה י"ח) שקראו הקב"ה ליעקב אל כו' ויקרא לו

לייעקב אל. וכן נקרא שמאיר לסייעת קדשא שתאריך אף בחשכת הלילה. ולכן אין שם ותיקון תפלת ערבית כמו שדרשו ממש"נ ויפגע במקומות. והיינו שאף שהיה לאדם החשכות שלא יראה או רודשתו מחמת החשך הגדול שמהחשיך לו ג"כ תעוזיל לו תשובה ותפלת שיזכה לראות או רותח החושך. וזש"נ ויפגע במקומות כי פגיעה הוא לשונו התזבוקות ממש שכן מורה לשון פגיעה ומצד שהתזבוק עצמו בהקב"ה הוא ממש כביכול אورو של הקב"ה. וזש"נ וילן שם שתיקון תפלת ערבית לאנהרא לסייעת כי בא המשמש שהמלائכים קראווהו שימושו שמש אתא שמש ואגדמיסיק מי גילה לו ששמי שם. וזש"נ אה"כ ויאמר וגוי מהרן אמרנו במד"ר (פ' ע) מהחרונו של הקב"ה אנו בורחים ויאמר להם הידעתם את לבן וא' במד"ר היידעתם את מי שעתיד לבן עונותיכם כשלג. וזהינו שיש ביכולת להסייעת החשכות ולזוכות לאור גוזל:

ובזזה"ק פ' זו (קסב סע"ב) ת"ח ישבעו עצי ה' ארזי לבנון מאן לבנון הא אוקמו. והיינו שמצינו בזזה"ק (ח'ב ג') דהא קול אתי לדבר כו' דהא לית קול בלא דבר ולית דבר בלא קול וע"ד אתי מלכון כלה דעקרה דתרוויהו מלכון קא אתניין ע"ש. והיינו

דמפרש לבנו על בינה אימה עלה שמוליך בן ובת והינו קול ודברו דבר מלכות וקול ר' זא דאיקרי אותן. וכך מפרש לבנו על הדעת שהוא פנימיות הכתה כיודע. והוא כעון דרשת הגם לבנו שלבן עונותיהן של ישראל. והוא אם היו חטאיכם כשנים הללו שסודות מה ימי בראשית כשלג יליבינו וכמו שאמרנו וזה לא אוקמה שלשון זה מורגך בזוה"ק על דרישות רוז"ל בס' הנגלים דמה שנזכר בס' ת הלשון הא אוקמנא כיודע וזה אשר שם צפרים יקנו באן אחר לבנו ואlein איןון תרין צפרים דקאמון בכמה

⁴⁰ אחרכו עלאין ונפקון מלכונן דאייה לעילא ורוזא דמלה וללבן שתי בנות וגור והינו
עלמא דאתכסיא ועלמא דאטגלא יוכבלו ושמייטה שכינטא עלאה בינה ושכינטא תחתה
מלכות ונפקון מלכונן הווא הדעת פנימיות הכתר וז"ש דאייה לעילא ואז היי בגלות תחת
יד לבן בקהליפה וז"ש ורוזא דמלה וללבן שתי בנות וזה כל עניין הפרשה: ומה"ט אין שום
פרשה פתוחה או סתומה. שהפרשיות הם ליתן ריווח למשה להתבונן בין פרשה לפרש
וכמ"ש ברישתו כ הובא ברש". וכאן כל הפרשה עניין אחד הוא שמרמז לבניין כנס"

ו"ש בזוזה"ק (קסג א) אם חכמת הכמה לך וגוי' דהא כל מיל' דאוריתא כלחו מלון עליין ויקירין וכל מלאה ומלה כתיב בה ויקרא היא מפנינים וכור' עיישי"ב. וזה הוזכר בכמה מקומות ונכתב בפרשא זו ביחס מפני שנarraה ספרי מעשיות. ובאמת הם סודות עליין וכל הפרשה עסק א' אריך שעבד יעקב ז' שנים והוציא מתי"ל בן הב' בנות. מוקודם לאה נגד עולם דאתכסיא שישראל קשורים בשורש כמ"ש שרצוינו לעשות רצונך וכור' זה' שנים היינו נגד זו' מדות מבינה עד יסוד ואח"כ זכה לרחל אחר זו הימים להתברר ז' פ' 20

שכל הכנסי היה בגלות אצל לבן בקהליפה והוציאם יעקב משם. ומזה ענינו ההפטורה
30 ועדיiah כ עוד ז' שנים עד שנולד יוסף לתקון המעשה והפעולה של כל ישראל
דכתיב ועמרק כולם צדיקים כמו שאמרנו. וזה כל העסק שהוציא מתחי' לבן הב' בנوت
תוריין צפרים. וכ' חסידה ברושים ביתה שית בנין עליאן שית טרין דעתמא כמ' ש
בוזה"ק והינו דעתמא עלאה נקראה אימה שמוליך ו' המדות ומהד אהרוןה שנקרה
ברחא ואה"כ עבד עוד ו' שנים בצאן להוציא כל הכנסי. וגרמו במ' ש בע"ר (פ'
ע) שהויה לו ס' ריבוא עדרים ומספר ס'ר הוא מכובן לנפשות בני ישראל ששורש כנסי'
ס' ריבוא כמנין אותיות וחלקי אותיות שבתורה. והיה כל עסקו או והכשבים הפריד
יעקב וגוי שבירר הכנסי וכמ' ש בוזה"ק (קסג ב) ולא שתם על צאן לבן דלא שי חולקה
ועדביה עמהון כו' ובס"ת (קסב סע"א) עדרים אפריש ליה לגרמיה כו' וזה כל עניין הפרשה

וכמו שאמרנו. וכן מזמור של שבת מתחילה טוב להודות לה' ובפרדר"א שכל מי שמודה ועובד כו' דצל' מודה ועובד ירוחם ומסיים צדיק כתמר יפהה ארוזו לבבונו ישגה. לבנון שמלבין עונותיהן של ישראל דשבת זמן תשובה לתקון בשורש אם יהיו חטאיכם כשנים הללו שסדרות ובאות מו' ימי בראשית כשלג ילבינו: